

Elfedve még az új tragédiát
Mely végkifejlete felé rohan

A nagy finálét melyben színre lép
S magába mint verembe hull a nép

Baka István fordításai

Imre Flóra

APOLLINAIRE ÖREGSZIK

Így éltünk itt a századvégen
túlalmak és bűnök között
szerelmem egyetlen erényem
érzed hogy meghűvösödött

alkonyodik hosszú az árnyék
egy macska megy a kerten át
por és hamu lett mind a szándék
látni a repülők nyomát

vöröses csíkok lila égen
micsoda képtelen színek
borulj rám egyszer én is éltem
a rügyező fák a szived

valahonnan az avar égett
szagát sodorja az idő
a szökeséged szökeséged
a rózsatövek múlt s jövő

ifjú arcod hogy elvirágozik
óvakodik a szürkület
így éltünk szemed még világít
leszáll az éj add a kezéd

LOUISE LABÉ APOKRIF SZONETTJE

Csókod után nem ízlik földi étel,
semmi, csupán a szent ostyára vágyom,
de hogy keverhetném a bűn ízével,
mely olyan édes még mindig a számon.

Ó, bárcsak fogná Jézus a kezem,
ne érezném játékát ujjaidnak;
de mennyi, mennyi táj van testemen,
melyet ily módon mégsem orvosolhat!

Mi ez a képtelen tűz? Bár az orcám
elrejtethetném két tenyerem alatt,
de átizzik romlékony, gyöngye húsán –

Üdvöt kértem, imádva az Urat,
és téged adott nekem. Ó, ha tudnám,
a mennyország ez vagy a kárhozat?

NAGYCSÜTÖRTÖK

szomorú az én lelkem mindhalálíg
várjatok itt s virrasszatok velem
a Getszemáni major olajfáit
milyen sötét fogta be hirtelen

a lábizmom érzi a kaptatót
s az ösvényt is a sűrű aljnövényzet
csomói közt mégis mint a vakok
milyen önkívület ez dülöngélek

semmim se volt te jól tudod Atyám
ha gyönyörködtem olykor fában kőben
nem tart vissza már csupán a hiány
a test ugyan kész a lélek erőlen

milyen szélcsendes ez az éjszaka
élő húsnak érezni a sötétet
szólj valamit ki áll ott egymaga
hogyan volt értelme ennek az egésznek

csak egy olajfa kérge csupa árok
és heg ujjam alatt szólj valamit
kétszáz lépésnyire a tanítványok
fel-felhorkan álmában némelyik

Rugási Gyula

RHODÓN ÉS APELLÉSZ (BESZÉLGETÉS AZ EGYETLEN ISTENRŐL)

---

1. Prologus. Az alább idézendő beszélgetés – mely Rómában zajlott le, feltehetőleg 180 táján – Euszébiosz EGYHÁZTÖRTÉNET-ében maradt fenn. Markión hűtlenné lett tanítványa, Apellész és az ugyancsak szakadár Tatiánosz-tanítvány, Rhodón olyan időszakban folytatták beszélgetésüket, amelyre vonatkozóan a teológia az ókereszténység nagy krízisének képét tárja elénk, bár ugyanilyen joggal lehetne a II. században a kereszténység egyetemes létét veszélyeztető gnószisz átfogó krízisééről is beszélni. Másfél évszázaddal később, a krízis elmúltával, a vitapartnerek már csak „megszelídített” szereplői Euszébiosz tudósításának, anélkül azonban, hogy a töredékes szöveg beleolvadna a szorgalmas filológus caesareai püspök által összegyűjtött adathalmazba, amely a történéseket szükségképpen nivellálja. Euszébiosz Rhodónnak Apellész ellen íródott, elveszett művéből idéz.

„Amikor az öreg Apellész beszélgetett velünk, bebizonyosodott, hogy sok ostobaságot mondott, miért is azt mondta, hogy egyáltalán nem kell alaposan vizsgálni a szavakat, hanem mindenki maradjon meg amellyel, amiben hitt. Kijelentette ugyanis, hogy csak akkor üdvözülnek azok, akik a Megfeszítettbe vetették reményüket (Szóthészeszthai gár tousz epi ton Esztarómenou élpihotasz apefaineto), ha jó cselekedeteket hajtanak végre. Aztán közölte, hogy számára az összes dolgok közül a leghomályosabb... az, ami Istenre vonatkozik. Azt mondta ugyanis, hogy egy elv van, amint mi is mondjuk. (Elege men gár mián arkhén, kathósz kai ho hémeterosz logosz.) Aztán Rhodón kifejti egész véleményét, majd hozzáfűzi: Amikor azt mondtam neki: »Honnan veszed ezt a bizonyítást, vagy hogyan beszélhetsz egy elvről? Mondd meg nekünk!«, azt válaszolta, hogy a jövődölések önmagukat cáfolják meg, mert egyáltalán semmi igazat sem mondtak, ugyanis nincsenek összhangban egymással, hazudnak és egymással ellenlétben vannak. Arról, hogy miért van egy elv, azt mondta, hogy nem tudja, de ösztönösen úgy hiszi. (To de pósz eszti mia arkhé, mé ginószkein elegen, houló kineiszthai monon.) Amikor aztán megeskettem rá, hogy az igazat mondja, megesküdött rá, hogy igazat beszél: nem tudja, hogy van az, hogy egy teremtelten Isten van. (...mé episzlaszthai pósz heisz esztiin agennélosz,